

וְאֶזְלוּ וְאֶת־פִּשְׁטוֹ בַּהֲהוּא סִטְרָא דְקִינ וְאֶגְלִימוּ
 בַּהֲהוּא סִטְרָא וְלֹא אֶתְגְּלִימוּ לְאֶתְקִימָא
 וְאֶקְרוּן יַמִּים חֶסֶר, דְּלֹא אֶתְקִימוּ לָא בְיוֹמָא דָּא וְלֹא
 בְיוֹמָא דָּא, וְאֶתְחַזֵּן לְבִנֵי נֶשָׂא. וְאִיהוּ אֲשַׁכַּח לֹון
 וְאוּלְפִי לִיָּה לְאִי־תָאָה מְמֹרִין לְעֶלְמָא. וְאִינוּן אֶזְלִי
 בִּינֵי טוּרְיָא וְקִימִין בְּגוּפָא זְמַנָּא חֲדָא בְיוֹמָא, וְלִבְתַּר
 מִתְפַּשְׁטִי מִנִּיה.

תָּא חַזִּי, עָנָה דָּא אִיהוּ מְמֹרָא חֲוָה, דְּאֶתָּא עֲבָעוֹן
 עַל אִמִּיה וְאוּלִיד מְמֹרָא, וְדָא אֶתָּא מִסִּטְרָא
 דְרוּחַ מְסֻאָבָא דְאֶתְדַבֵּק בִּיה. וּבְגִין כֶּךָ אֲשַׁכַּח לֹון
 וְהוּוּ אוּלְפִי לִיָּה כֹּל זִינִין דְסִטְר מְסֻאָבָא בְגִין דָּא.

וְתָא חַזִּי, אֵלִין אִינוּן וּבְכַּה אַחֲרֵינִין מִתְפַּרְשֵׁן
 אֵלִין מֵאֵלִין, כְּלָהוּ אֶתְיִין מִהֲהוּא סִטְרָא
 וְאֶזְלִי בְמַדְבְּרָא וְאֶתְחַזֵּן תַּמָּן. בְּגִין דְּמַדְבְּרָא אֶתְר

 לשון הקודש

ממנו.

בַּא רְאָה, הָעֵנָה הַזֶּה הִיָּה מְמֹר, שְׂפָא
 עֲבָעוֹן עַל אִמּוֹ וְהוּלִיד מְמֹר, וְזֶה בַּא
 מַצַּד רוּחַ הַסְּמָאָה שְׁנֵדְבֵק בּוֹ, וְלִכּוֹן
 מַצָּא אוֹתָם וְלַמְדוּ אוֹתוֹ כֹּל מִינֵי צַד
 הַסְּמָאָה בְּשִׁבִיל זֶה.

וּבַא וּרְאָה, אֵלָה הֵם וּבְכַּה אַחֲרֵינִים
 נִפְרָדִים אֵלָה מֵאֵלָה, כֻּלָּם בָּאִים

וְהִלְכוּ וְהִתְפַּשְׁטוּ בְּאוֹתוֹ צַד שֶׁל קִינ,
 וְהִתְלַבְּשׁוּ בְּאוֹתוֹ צַד, וְלֹא הִתְלַבְּשׁוּ
 לְהִתְקַבֵּם, וְנִקְרְאוּ יַמִּים חֶסֶר, שְׂלֹא
 הִתְקִימוּ לֹא בְיוֹם זֶה וְלֹא בְיוֹם זֶה,
 וְנִרְאִים לְבִנֵי אָדָם. וְהוּא מַצָּא אוֹתָם
 וְלַמְדוּ אוֹתוֹ לְהִבִּיא מְמֹרִים לְעוֹלָם,
 וְהֵם הוֹלְכִים בֵּין הַהָרִים וְעוֹמְדִים בְּגוּף
 פַּעַם אַחַת בְּיוֹם, וְאַחַר כֶּךָ מִתְפַּשְׁטִים

חָרוֹב וְאִתּוֹ בֵּי מוֹתָבָא דְלֶהוֹן. וְעַם כָּל דָּא, כָּל
 בַּר נָשׁ דְּאָזִיל בְּאוֹרְחוֹי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְדַחִיל
 לִיָּה לְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא מְסַתְפֵי מִנֵּיהּוּ. אָזְלוּ
 וְאָעְלוּ בְטוֹרָא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּגוֹנָא דָּא כָּל אֵינּוֹן טוֹרִין חָרוֹבִין
 אֲתֵר בֵּי מוֹתָבָא דְלֶהוֹן. אָמַר לִיָּה, הָכִי הוּא,
 וְכָל אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלוּ בְּאוֹרֵייתָא עַל־יָהּוּ כְּתִיב, (תהלים
 י"י יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע יִשְׁמַר אֶת נַפְשֶׁךָ י"י יִשְׁמַר קכא)
 צֵאתְךָ וּבּוֹאֶךָ מִעֵתָה וְעַד עוֹלָם.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, הַלְלוּיָהּ אוֹדָה י"י בְּכָל לֵבָב
 בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעֵדָה, הֵאֵי קָרָא אוּקְמוּתָא. אָבֵל
 תָּא חַיִּי, דְּדוּד מְלַכָּא כָּל יוֹמֵי הָהּ מִשְׁתַּדְּל בְּפוֹלְחָנָא
 דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהָהּ קָם בְּפִלְגוֹת לִילְיָא וּמִשְׁפַּח
 וּמִזְדָּה בְּשִׁירִין וְתוֹשְׁבֵתָן, בְּגִין לְאַתְתַּקְנָא דּוּכְתִיָּה
 בְּמַלְכוֹ דְּלַעִילָא.

לשון הקודש

אָמַר לוֹ, כֶּךָ זֶה, וְכָל אוֹתָם
 שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה כְּתוּב עֲלֵיהֶם
(תהלים קכא) ה' יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע יִשְׁמַר אֶת
 נַפְשֶׁךָ ה' יִשְׁמַר צֵאתְךָ וּבּוֹאֶךָ מִעֵתָה
 וְעַד עוֹלָם.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (שם קיא) הַלְלוּיָהּ
 אוֹדָה ה' בְּכָל לֵבָב בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעֵדָה,
 פְּסוּק זֶה פִּרְשׁוּהוּ, אָבֵל בַּא רָאָה, דְּדוּד

מֵאוֹתוֹ צַד וְהוֹלְכִים בְּמִדְבָּר וְנִרְאִים
 שָׁם, מִשׁוּם שְׁהַמְדָּבַר הוּא מְקוּם חָרָב
 וְהוּא בֵּית מוֹשָׁבָם. וְעַם כָּל זֶה, כָּל אָדָם
 שְׁהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא וְנִרָא
 מִהַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא פּוֹחַד מֵהֶם.
 הִלְכוּ וְנִבְנְסוּ בְּהֵר.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כָּמוֹ זֶה כָּל אוֹתָם
 הָרִים חָרָבִים, מְקוּם מוֹשָׁב שְׁלָהֶם הוּא.

דְּבַד אֶתְעַר רוּחַ צְפוֹן בְּפִלְגוֹת לַיְלִיא, הָוָה יָדַע
 דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהִיא שְׁעָתָא יִתְעַר
 בְּגִנְתָּא דְעֵדוֹן לְאַשְׁתַּעֲשַׁע עִם צְדִיקָיָא, וְאִיהוּ הָוָה
 קָם בְּהִיא שְׁעָתָא וְאַתְנַבֵּר בְּשִׁירִין וְתוֹשְׁבְתָן עַד
 דְסָלִיק צַפְרָא.

בְּגִין דְּבַד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁתַּפַּח בְּגִנְתָּא דְעֵדוֹן,
 הָא אוֹקִימָנָא דְאִיהוּ וְכָל צְדִיקָיָא דְבְּגִנְתָּא
 כְּלָהוּ צִיִּיתִין לְקָלִיָּה. בְּדִכְתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ח) תְּבָרִים
 מִקְשִׁיבִים לְקוֹלֵךְ הַשְּׁמִיעֵנִי. וְלֹא עוֹד, אֵלָּא דְחוּטָא
 דְחֶסֶד מְשִׁיךְ עָלֶיהָ בִּימָמָא כְּמָה דְאַתְמָר. דְכִתִּיב,
 (תְּהִלִּים מ"ב) יוֹמָם יִצְוֶה יי חֶסְדוֹ וּבַלַּיְלָה שִׁירָה עִמִּי. וְלֹא
 עוֹד, אֵלָּא דְאִינוֹן מְלִין דְאֹרֵייתָא דְאִיהוּ אָמַר, כְּלָהוּ
 סְלָקוֹן וּמִתְעַפְרִין קַמִּי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְגִין כַּךְ

לשון הקודש

מִשׁוֹם שְׂכֵפְשֵׁתְקֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא
 בְּגִין עֵדוֹן, הָרִי בְּאַרְנוֹ שֶׁהוּא וְכָל
 הַצְּדִיקִים שְׂבִנּוּ, כְּלָם מִקְשִׁיבִים לְקוֹלוֹ,
 כְּפִתוּב (שִׁיר ח) תְּבָרִים מִקְשִׁיבִים לְקוֹלֵךְ
 הַשְּׁמִיעֵנִי. וְלֹא עוֹד, אֵלָּא חוּט שֶׁל חֶסֶד
 מְשִׁיךְ עָלָיו בַּיּוֹם, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר, שְׂפִתוֹב
 (תְּהִלִּים מ"ב) יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסְדוֹ וּבַלַּיְלָה
 שִׁירָה עִמִּי. וְלֹא עוֹד, אֵלָּא שְׂאוֹתֶם דְּבָרֵי
 תוֹרָה שֶׁהוּא אוֹמֵר, כְּלָם עוֹלִים
 וּמִתְעַפְרִים לְפָנַי הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 וְלָכֵן דּוֹד הַמְּלָךְ הֵיךָ מִשְׁתַּדֵּל בַּלַּיְלָה

הַמְּלָךְ כָּל יְמֵיו הֵיךָ מִשְׁתַּדֵּל בְּעִבּוּדַת
 הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהֵיךָ קָם בְּחִצּוֹת
 הַלַּיְלָה וּמִשְׁבַּח וּמוֹדָה בְּשִׁירוֹת
 וְתִשְׁבָּחוֹת כְּדִי לְתַקֵּן מְקוֹמוֹ בְּמַלְכוּת
 שֶׁל מַעְלָה.

שְׂכֵפְשֵׁמִתְעוֹרֵר רוּחַ צְפוֹן בְּחִצּוֹת
 הַלַּיְלָה, הֵיךָ יוֹדַע שֶׁהַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 בְּאוֹתָהּ שְׁעָה מִתְעוֹרֵר בְּגִין עֵדוֹן
 לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים, וְהוּא הֵיךָ קָם
 בְּאוֹתָהּ שְׁעָה וּמִתְנַבֵּר בְּשִׁירִים
 וְתוֹשְׁבָחוֹת עַד שְׁעוֹלָה הַשַּׁחַר.

דָּוֶד מִלְכָּא הוּוּה מִשְׁתַּדֵּל בְּלִילְיָא בְּפוֹלְחָנָא דְמֵאֲרִיָּה.

תָּא חַזִּי, הִלְלוּיָהּ, בְּכָל אֵינּוֹן שִׁירִין וְתוֹשְׁבֵתָן
 דְקֶאָמַר דָּוֶד, הָא תַּיְיָנֵן דְלַעֲיֵלָא מִכְּלָחוֹן הוּא
 הִלְלוּיָהּ וְאוֹקְמוּיָהּ. מָאִי טַעְמָא בְּגִין דְכָלִּיל שְׁמָא
 וְשַׁבְחָא בְּחֻדָּא. מָאִי שְׁמָא וְשַׁבְחָא. שְׁמָא דָּא י"ה.
 שַׁבְחָא מָאֵן אִיהוּ, אֶלָּא דָּא בְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל דְאִיהוּ (הלל
 בְּגִימ' ה"ס שְׁהוּא אֲדִנִּי) מִתְקַנָּא שַׁבְחָא תְדִיר לְקֶדְשָׁא בְרִיךְ
 הוּא, וְלֹא אֲשַׁתְּכַבֵּת. כְּמָה דְאֵתְ אָמַר, (תהלים פג) אֱלֹהִים
 אֵל דְּמִי לָךְ אֵל תַּתְּרַשׁ וְאֵל תַּשְׁקֹט אֵל. בְּגִין דְּסֻדְרָא
 דְשַׁבְחָא אִיהִי מְסֻדְרַת וּמְשַׁבַּחַת תְּדִיר לְגַבִּיָּהּ. וּבְגִין
 כִּךְ שְׁמָא וְשַׁבְחָא בְּחֻדָּא.

אוֹרְדָה יי בְּכָל לֵבָב, כְּמָה דְאוֹקְמוּיָהּ בְּיַצֵּר הַטּוֹב
 וּבְיַצֵּר הָרַע, בְּגִין דְאֵינּוֹן מִשְׁתַּפְּחִי תְדִיר
 לְגַבִּיָּהּ דְבַר נֶשׁ, כְּמָה דְאֵתְ אָמַר, (דברים ו) בְּכָל לֵבָבְךָ

לשון הקודש

בעבודת אדונו.

מתקנת שבת תמיד לקדוש-ברוך-הוא
 ולא שוקטת, כמו שנאמר (שם 19) אֱלֹהִים
 אֵל דְּמִי לָךְ אֵל תַּתְּרַשׁ וְאֵל תַּשְׁקֹט אֵל.
 משום שסודור השבת היא מסודרת
 ומשפחת תמיד אליו, ולכן שם ושבת
 כאחד.

אוֹרְדָה ה' בְּכָל לֵבָב, כְּמָה שְׁבַאֲרוּהוּ –
 בְּיַצֵּר הַטּוֹב וּבְיַצֵּר הָרַע, מִשּׁוּם שְׁהִים

בַּא רְאֵה, הִלְלוּיָהּ, בְּכָל אוֹתָן שִׁירוֹת
 וְתוֹשְׁבֹתוֹת שְׁדוּד אָמַר, הָרִי שְׁנִינּוּ
 שְׁלַמְעֵלָה מִכְּלָם הוּא הִלְלוּיָהּ, וּבַאֲרוּהוּ,
 מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁכּוֹלֵל הַשֵּׁם וְהַשַּׁבַּח
 כְּאֶחָד. מָה שֵׁם וּמָה שַׁבְחָה? שֵׁם זֶה י"ה.
 הַשַּׁבַּח מָהוּ? אֶלָּא זֶה בְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל
 שְׁהִיא (הלל בְּגִימְטְרִיא ה"ס, שְׁהוּא אֲדִנִּי)

וְאוֹקְמוּהָ. בְּסוּד יִשְׂרָיִם וְעֵדָה, אֵלֶיךָ אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל דְּכָל
 בְּרִינָן בְּהוּ מִתְעַטְרָן בְּתַנִּי וְלִינְאֵי, צְדִיקֵי וְתַסִּידֵי,
 יִשְׂרָיִם. וְעֵדָה, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (תהלים פב) נֶצֶב בְּעֵדַת
 אֵל. וְאֵינּוֹן רָזָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְעַטֵּר בְּהוּ.

וּבְגִין כִּדְּ פְעֵי בַר נֶשׁ לְשִׁבְחָא לִיהּ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא תְדִיר, בְּגִין דְּאִיהוּ אֶתְרַעֵי בְּשִׁירִין
 וְתוֹשְׁבָתוֹן, וּמֵאן דִּי־דַע לְשִׁבְחָא לִיהּ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 כְּדָקָא יְאוּת, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קַבִּיל צְלוֹתֵיהּ וְשׁוּב
 לִיהּ. הֲדָא הוּא דְכִתִּיב (תהלים צא) אֲשַׁבְּחֶהוּ כִּי יִדַע שְׁמִי
 וְגו' אַרְךְ יָמִים וְגו'.

פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (תהלים לב) אֶתְה סֵתֵר לִי מִצַּר
 תַּצְרֵנִי רַנִּי פִלַט תְּסוּבְּבֵנִי סְלָה. אֶתְה סֵתֵר
 לִי, דָּא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאִיהוּ סֵתְרָא וּמִגֵּן לְבַר
 נֶשׁ דְּאֲזִיל בְּאַרְחֵי דְאֹרִייתָא, וְאִיהוּ אֶסְתַּתֵּר בְּצִלָּא

לשון הקודש

בְּשִׁירִים וְתַשְׁבְּחוֹת, וּמִי שִׁינְדַע לְשִׁבְחָ
 לוֹ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּרֵאוּי, הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּל תְּפִלָּתוֹ וּמַצִּילוֹ. זְהוּ
 שְׁכֵתוּב (שם צא) אֲשַׁבְּחֶהוּ כִּי יִדַע שְׁמִי וְגו',
 אַרְךְ יָמִים וְגו'.

פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (שם לב) אֶתְה סֵתֵר
 לִי מִצַּר תַּצְרֵנִי רַנִּי פִלַט תְּסוּבְּבֵנִי סְלָה.
 אֶתְה סֵתֵר לִי - זְהוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 שְׁהוּא סֵתֵר וּמִגֵּן לְאָדָם שְׁהוּלֵךְ בְּדַרְכֵי

נִמְצָאִים תְּמִיד אֶצֶל הָאָדָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
 (דברים ו) בְּכָל לְבָבְךָ, וּבְאָזְנוֹהוּ. בְּסוּד
 יִשְׂרָיִם וְעֵדָה - אֵלּוּ הֵם יִשְׂרָאֵל שְׁפָל
 הַדְּרָגוֹת מִתְעַטְרוֹת בְּהֵם, כְּהֵנִים וְלוֹיִם,
 צְדִיקִים וְתַסִּידִים, יִשְׂרָיִם. וְעֵדָה, כְּמוֹ
 שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים פג) נֶצֶב בְּעֵדַת אֵל. וְהֵם
 סוּד שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְעַטֵּר בְּהֵם.
 וְלָכֵן צְרִיךְ הָאָדָם לְשִׁבְחָ אֶת הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא תְּמִיד, מִשּׁוּם שְׁהוּא מִתְרַצֶּה

דַּגְדָּפוּי דְלָא יִכְלִין לְאַבְאָשָׁא לִיהּ. מְצַר תַּצְרֵנִי,
 מְעִילָא וּמִתְתָּא, לְעִילָא אִית לִיהּ לְבַר נָשׁ מְאָרִי
 דְבָבוּ, לְתַתָּא אוּף הָכִי נָמִי. וּמֵאן אִיהוּ, דָּא יַעַר הָרַע,
 דְּאִיהוּ צַר לְעִילָא וְצַר לְתַתָּא. וְאַלְמָלָא יַעַר
 הָרַע, לָא אֲשַׁתְּפַח מְאָרִי דְבָבוּ לְבַר נָשׁ בְּעֵלְמָא. בְּגִין
 כִּךְ מְצַר תַּצְרֵנִי.

רַנִּי פִלְט תְּסוּבְּבִי סָלָה, יְסוּבְּבִי סָלָה מִיבְעִי לִיהּ,
 מָאִי תְּסוּבְּבִי. אֵלִין אֵינּוֹן שִׁירִין דְּאִית בְּהוּ
 דְּרַגִּין לְהַצְלָה, תְּסוּבְּבִי בְּהוּ לְשׁוּבָא לִי בְּאַרְחָא.
 וְהֵאֵי קָרָא אִיהוּ כְּסֻדְרָא וְאִיהוּ לְמַפְרַע, מִהֵאֵי גִיסָא
 וּמִהֵאֵי גִיסָא.

תָּא חַזִּי, בְּאֵלִין שִׁירִין וְתוֹשְׁבְּחִין דְּקָאֵמַר דְּוֹד אִית
 בְּהוֹן רַזִּין וּמְלִין עֲלָאִין בְּרַזִּי דְּחֻכְמָתָא, בְּגִין
 דְּכֻלְהוּ בְּרוּחַ קְדָשָׁא אֲתַצְמְרוּ. דִּהְוָה שְׂרָא רוּחַ

לשון הקודש

לכתב יסובבני סלה, מה זה תסובבני?
 אלו שירים שיש בהם דרגות להצלה,
 תסובבני בהם להצילני בדרך. ופסוק
 זה הוא גם כסדר וגם למפרע, מצד זה
 ומצד זה.

בא ראה, בשירים ותשבחות הללו
 שאמר דוד יש בה סודות ודברים
 עליונים בסודות החכמה, משום שכלם

התורה, והוא מסתתר בצל כנפיו, שלא
 יכולים להרע לו. מצר תצרני –
 מלמעלה ומלמטה. למעלה יש לאדם
 יריבים, אף למטה כן גם, ומיהו? זהו
 יצר הרע שהוא צר למעלה וצר למטה,
 ואלמלא יצר הרע – לא נמצא בעל ריב
 לאדם בעולם. בשביל כך מצר תצרני.
 רני פלט תסובבני סלה, הנה צריך

קִדְשָׁא עֲלִיָּה דְדוֹד, וְהָוּה אָמַר שִׁירְתָּא. וּבְגִין כַּךְ
כְּלָחוּ בְרַוְי דְחֻכְמָתָא אֲתֵאמְרוּ.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים קיח) דַּחַה דְחִיתַנִּי
לְנַפְל וַיִּי עֲזָרְנִי, דַּחַה דְחִיתַנִּי, דַּחַה דְחֻכְמִי
מִיבְעֵי לִיָּה, מָאִי דַּחַה דְחִיתַנִּי. אֶלָּא דָּא סְטָרָא
אַתְרָא דְדַחֲיָא לִיָּה לְבַר נָשׁ תְּדִיר, וּבְעֵי לְדַחֲיָא
לִיָּה וּלְאַסְטָאָה לִיָּה מִעַם קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְדָא
הוּא יִצְר הָרַע דְאַשְׁתַּמַּח לְגַבִּיָּה דְבַר נָשׁ תְּדִיר.
וּלְקַבְלִיָּה אֶתְדִיר דוֹד וְאָמַר דַּחַה דְחִיתַנִּי לְנַפְלוּ. בְּגִין
דְּאִיָּהוּ חוּה אֲשֶׁתִּדְל לְגַבִּיָּה בְּכָל אֵינּוֹן עֲקַתִּין
לְאַסְטָאָה לִיָּה מִעַם קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְעֲלִיָּה אָמַר
דוֹד דַּחַה דְחִיתַנִּי לְנַפְלוּ בְּגִיָּהֶנּוּ. וַיִּי עֲזָרְנִי דָּלָא
אַתְמַסְרֵנָּא בִידֶךָ.

וְעַל דָּא אֵיָּת לִיָּה לְבַר נָשׁ לְאַזְדַּחָרָא מְנִיָּה, בְּגִין

לשון הקודש

הוא, והוא יצר הרע שנמצא תמיד אצל
האדם, וכנגדו חזר דוד ואמר דחה
דחיתני לנפל, משום שהוא היה
משתדל אליו בכל אותן צרות
להסוותו מעם הקדוש ברוך הוא.
ועליו אמר דוד, דחה דחיתני לנפל –
בגיהנם, וה' עזרני – שלא נמסרתי
לידך.

ועל זה יש לאדם להזהר ממנו כדי

נאמרו ברוח הקדש, שהיה שורה רוח
הקדש על דוד והיה אומר שירה, ולכן
כלם נאמרו בסודות החכמה.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים קיח) דַּחַה
דְחִיתַנִּי לְנַפְלוּ וְה' עֲזָרְנִי. דַּחַה דְחִיתַנִּי,
דַּחַה דְחֻכְמִי הִיָּה צְרִיךְ לְכַתְּבוּ! מַה זֶה
דַּחַה דְחִיתַנִּי? אֶלָּא זֶה צַד הָאֲחֵר
שְׂדוּחָה אֶת הָאָדָם תְּמִיד וְרוּצָה לְדַחֹת
אוֹתוֹ וּלְהַסְוֹתוֹ מִעַם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ